

Господа да ѝ разрѣши да слѣзе на земята и разгледа, какъ човѣцитѣ *посрѣщатъ новата година*.

Като съ златна чертица звѣздицата продрала синьото небе и се смѣкнала въ центра на единъ голѣмъ градъ, обграденъ съ грамадни каменни стѣни, изпълненъ съ красиви църкви, високи здания — съ богати салони и разкошни стаи. Попаднала на единъ *балъ*. Ахъ, колко било тамъ весело!... Свѣтло, топло, шумно... Хората танцували, а посрѣдъ играта извиквали: „Честита новата година! Всѣкому да дарува щастие!“...

— Да! — помислила си звѣздицата, като завистливо излизала изъ стълбитѣ. — Щомъ тъй безгрижно посрѣщатъ новата година, то наистина ще я минатъ цѣлата въ безгрижие и веселби.

Щомъ слѣзла на двора, звѣздицата надникнала въ стаичката на вратаря. Бѣдната жена на вратаря прибирала своята мизерна покъщнина.

— Да!... изрѣмжалъ вратарѣтъ. — Дяволъ да ги вземе! Нека се натропатъ... И защо ли имъ е тази веселба? — Лицемѣрие! Още утрѣ цѣлиятъ домъ ще бѣде продаденъ за дългове. И всичкитѣ тия важни госпожи и господа ще станатъ едва ли не просяци. Па и ние, жена, съ тебе се ужъ радваме на новата година, и то безъ още да сме се цѣнили нѣкждѣ на работа... безъ хлѣбъ радость, безъ облѣкло... Ехъ, горко ни!...

А жена му се заливала съ сълзи...

Отъ тука звѣздицата се запжтила и влѣзла въ голѣмитѣ стаи на единъ много богатъ *скжперникъ*. До толкова обичалъ той паритѣ, щото му било мило да си купи нѣщо за ядене и затова гладувалъ по цѣли дни.

На нова година ето какъ той намислилъ да празнува: затворилъ се въ една отъ стаитѣ си, запалилъ свѣщъ, па се заровилъ до гуша въ